

Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi
Journal of Terrorism and Radicalization Studies

Ocak 2025, Cilt: 4, Sayı: 1, ss. 1-15

January 2025, Volume: 4, Issue: 1, pp. 1-15

ISSN 2792-0518 (Basılı/Print)

ISSN 2822-2334 (Çevrimiçi/Online)

Makaleye ait Bilgiler / Article Information

Söyleşi / Interview

Makalenin Başlığı / Article Title

Interview with Prof. Clark McCauley: Not All Terrorists Follow the Same Radicalization Path

Prof. Clark McCauley ile Söyleşi: Her Terörist Aynı Radikalleşme Yolunu İzlemez

Yazar(lar) / Writer(s)

TRAD

Atıf Bilgisi / Citation:

TRAD. (2025). Interview with Prof. Clark McCauley: Not All Terrorists Follow the Same Radicalization Path. *Journal of Terrorism and Radicalization Studies*, 4(1), pp. 1-15

TRAD. (2025). Prof. Clark McCauley ile Söyleşi: Her Terörist Aynı Radikalleşme Yolunu İzlemez. *Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi*, 4(1), ss. 1-15

Terörizm ve Radikalleşme ile Mücadele Araştırma Merkezi Derneği

Research Center for Defense Against Terrorism and Radicalization Association

Adres/Address: Beytepe Mah. Kanuni Sultan Süleyman Bulvarı

5387. Cadde No:15A D:58

06800 Çankaya/Ankara

www.tradergisi.com

e-posta/e-mail: editortrad@teram.org

INTERVIEW WITH PROF. CLARK McCAULEY: NOT ALL TERRORISTS FOLLOW THE SAME RADICALIZATION PATH

ABSTRACT

Journal of Terrorism and Radicalization Studies (TRAD) is pleased to host an interview with Professor Clark McCauley. Clark McCauley is Research Professor of Psychology at Bryn Mawr College. He received his Ph.D. in social psychology from the University of Pennsylvania in 1970. His research interests include stereotypes, group identification, group dynamics, and intergroup conflict; in recent years he has focused on the psychological foundations of ethnic conflict, genocide, and terrorism. With Dan Chirot, he is author of “Why Not Kill Them All? The Logic and Prevention of Mass Political Murder” (2006); with Sophia Moskalenko he is author of “Friction: How Conflict Radicalizes Them and Us” (2011, 2d edition 2017) and “Radicalization to Terrorism What Everyone Needs to Know” (2020). He is Emeritus Founding Editor of the journal Dynamics of Asymmetric Conflict.

Keywords: Terrorism, Radicalization to Terrorism, Radicalization Studies, Grievances, De-radicalization.

TRAD: First of all, thank you for accepting the interview request from the Journal of Terrorism and Radicalization Studies (TRAD). Professor, our first question is about the definition of terrorism. Many government definitions say it is the use or threat of violence to coerce a government or its citizens by fear. Do you agree with this definition?

Prof. Clark McCauley: No I don’t agree. In social science it is usually considered a mistake to put your hypothesis about the motivation for a behavior in the very definition of the behavior of interest. It appears that few social scientists rise to important positions in government, or we wouldn’t see definitions of terrorism that make coercion and fear the motive for terrorism. Empirically we know that terrorists have many motivations for their violence, including “outbidding” other groups working for the same cause, showing that a powerful enemy is still vulnerable, undermining citizen confidence in government, feeling the satisfaction of revenge against those seen as perpetrators of injustice, and especially, instigating anger and over-reaction that can help mobilize new terrorists (*“jujitsu politics”*—using opponent’s strength against him). These motives become invisible if we define terrorism as seeking to terrorize. As war is politics by other means and terrorism is the warfare of the weak, it follows that terrorism is politics. In particular, terrorism is a tactic of intergroup conflict. Here I define terrorism as attacks on enemy civilians. Governments are terrorists in using city bombing and, at the extreme, in mass political murders called genocide or politicide. Rudolph Rummel estimated over 200 million non-combatants

killed by governments in the 20th century; his estimate for terrorists, rebels, guerillas and other non-state groups totalled only 500,000. In short, governments and their enemies both use terrorism, but governments kill more civilians. The consequence of seeing terrorism as one tactic of intergroup conflict is that understanding terrorism requires studying both sides, both government and its enemies. It is the trajectory of intergroup conflict that must be understood, a trajectory of action and reaction over time. This perspective will be realized when there are as many data sets of government responses to terrorism as there are data sets of terrorist attacks.

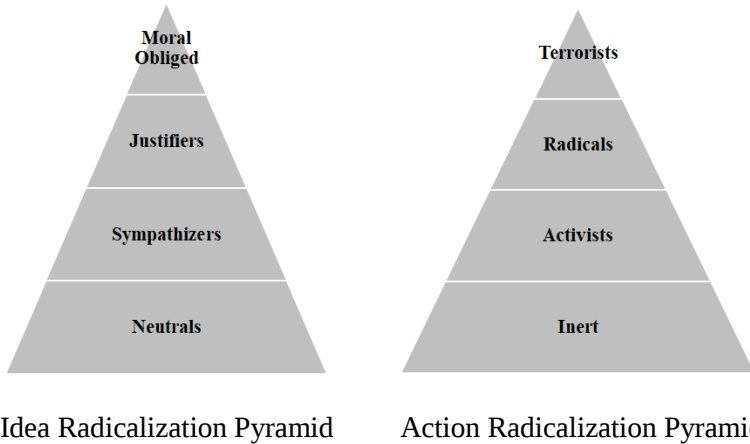
TRAD: Professor we know that you were among the first psychologists to focus on terrorism, publishing and lecturing on the psychology of terrorism since the 1980s. In this context, in your book “Radicalization to Terrorism What Everyone Needs to Know (2020)” you and Dr. Sophia Moskalenko describe what radicalization means. Could you please define radicalization in the context of terrorism to our readers? What is the difference between activists and radicals for you? Does radicalization always lead to terrorism or not?

Prof. Clark McCauley: Sophia Moskalenko and I define radicalization as “increased support, in ideas or actions or both, for one side of an intergroup conflict”. Activists are those engaged in legal and non-violent action for a political cause. Radicals are those engaged in illegal action for a political cause, including terrorism as the extreme of illegal action. No, radicalization does not always lead to terrorism. Radicalization of ideas is common; radicalization of action is rare and terrorism very rare.

TRAD: Prof. McCauley, to understand what the political radicalization is which leads individuals to terrorism- could you please explain us your “two-pyramids model”?

Prof. Clark McCauley: Sophia Moskalenko and I believe that understanding radicalization of ideas is a problem separate from understanding radicalization of action. We represent radicalization of ideas as a pyramid with a base of those neutral or uncaring about a political cause, a higher level of those who sympathize with a political cause but do not approve of violence for the cause, then a higher level of those who justify violence for the cause, then an apex of those who feel a personal obligation to fight for the cause. We represent radicalization of action as a pyramid with a base of those politically inert, a higher level of activists, then a higher

level of radicals, then an apex of terrorists. In general, we expect smaller numbers in higher levels of both pyramids. The levels of the pyramids are not a staircase model in which each level must be traversed to move to a higher level; individuals can skip over levels in both directions—in both radicalization and de-radicalization.

TRAD: Prof. McCauley, does every terrorist share the same path of radicalization?

Prof. Clark McCauley: No, it would be more accurate to say that no two terrorists have the same path or trajectory to terrorism. Sophia Moskalenko and I have identified twelve mechanisms of radicalization. At the individual level there are Individual Grievance, Group Grievance, Slippery Slope (gradual steps toward violence), Love for someone already part of a terrorist group, Status and Risk Seeking, and Unfreezing—loss of social connection that opens an individual to new friends and new ideas. Group-level mechanisms of radicalization include extremity shift in likeminded groups (Group Polarization) and three kinds of group radicalization in intergroup conflict: competition with state power leads less committed members of the group to fall away (Condensation), competition with another radical group for the same base of support (Outbidding), and within-group competition for status (Fissioning). A multiplier of the power of these mechanisms is Group Isolation: cohesion and the power of group norms are strengthened to the extent that group members have no one else to turn to and no alternative group standards. Mass-level mechanisms of radicalization include broad

public acceptance of a view of the enemy as inherently bad and threatening (Hate), mobilization of opinion and action by a martyr's self-sacrifice (Martyrdom), and mobilization of new support for terrorism by state over-reaction to terrorist attack (Jujitsu Politics). The number and ordering of mechanisms vary across individuals, so there are many terrorist paths or profiles. It is important to notice that the individual and group level mechanisms are mechanisms of radicalization to action, whereas mass level mechanisms produce radicalization of public opinion as well as individual and group radicalization to action.

TRAD: Do you believe that radicalization studies regarding terrorism have made positive progress since you began working on these subjects? Who studies radicalization? What are some of the methods used to study radicalization?

Prof. Clark McCauley: Yes I see progress. I can give examples from my own thinking. I used to conceive of radicalization in terms of a single pyramid from politically neutral at the base to terrorist at the apex. Now I distinguish radicalization of ideas from radicalization of action in a two-pyramids model. I used to talk about radical ideas in terms of ideology and narrative. Now I realize that we have no clear definitions or measures of ideology and narrative, and I argue that we should think of radical ideas in terms of diagnostic, prognostic, and motivational action frames. A *diagnostic* frame identifies a problem or injustice, and who or what is to blame. A *prognostic* frame is a proposed solution to the problem--what needs to be done to make things right. And a *motivational* frame identifies who should feel responsible to act, including rewards for action and a grand vision of the world to be achieved by successful action. These frames have relatively clear meanings that lead easily to empirical measures. I believe that everyone studies radicalization who is interested in how normal human beings can move to terrorism, that is, to killing civilians. Surveys and polls study mass support for terrorism. Case histories study individual trajectories to terrorism. Comparison of terrorists with non-violent activists for the same cause is one of the most revealing ways to study terrorism. This comparison highlights the importance of competing prognostic frames: activists and terrorists often share a diagnostic frame but differ in how to respond to injustice. Activists see violence as immoral or ineffective; terrorists see violence as morally justified and necessary.

TRAD: Do you believe that researches on radicalization help governments to fight against terrorism?

Prof. Clark McCauley: Some help for governments, yes. Research showed that early explanations of terrorism as an expression of psychopathology were incorrect, so governments could stop looking for crazies. In my opinion, governments have not taken jujitsu politics seriously enough. That is, governments are not worried enough about creating new terrorists by programs and policies aimed at fighting terrorism (e.g. Israel's reaction to Hamas attack 7 October 2023). Public opinion is important here. The larger the public opinion sympathizing with terrorists, the more individual zeros will seek to become heroes by turning to terrorism.

TRAD: Professor, can personal and political grievance move an individual to violence? How?

Prof. Clark McCauley: If a government hurts me or my loved ones (personal grievance), my anger may push me to violence in revenge. Violence is risky and often makes a situation worse for me and my loved ones, but anger can make me forget that. If a government hurts a group I care about (political grievance), even if I am not a member of the group, anger and moral outrage can push me to violence seeking revenge, justice, or a lesson to the perpetrators of injustice.

TRAD: Professor, does the internet and specifically social media encourage radicalization and terrorism? Is there any way to protect young people from online radicalization?

Prof. Clark McCauley: Are we talking radicalization of ideas or radicalization of action? Let's start with radicalization of ideas. Social media encourage interactions of individuals with similar ideas. We know that interaction of like-minded people can produce more extreme versions of the ideas they have in common; this is the phenomenon studied as *group polarization* or *group extremity shift*. So it seems likely that interactions on social media would encourage radicalization of ideas. But the group polarization research was carried out mostly in face-to-face groups, so it is not clear whether internet groups would show the same group polarization, or more, or less. One reason to doubt the political power of social media is that Pew Research found that most U.S. social media users never (40 percent) or seldom (30 percent) post anything about political or social issues

(<https://www.pewresearch.org/short-reads/2021/05/04/70-of-u-s-social-media-users-never-or-rarely-post-or-share-about-political-social-issues/>).

The idea that social media sites are hotbeds of political activists and radicals is false—at least in the U.S. It remains to be seen whether or under what conditions a minority of “prolific posters” can move a majority of “lurkers” toward more radical ideas. For political action, individuals must come together in face-to-face groups. No one marches, or rallies, or carries a banner alone. Few engage in political violence alone; lone actor terrorists are rare and often suffer depression and other mental health problems. Social media sites can solve problems of coordination—where and when to meet, what to bring—if trust among social media participants is high. Like-minded individuals may meet on social media but will usually need to meet face-to-face to develop the trust required for serious political action. Is it possible to protect young people from online radicalization? I doubt it. China is trying to control its internet in ways that would seem intrusive and authoritarian to Americans, yet young Chinese still find ways to express their grievances (<https://icsin.org/blogs/2023/10/10/internet-censorship-in-china-the-struggle-to-swat-flies-away-2/>).

TRAD: Prof. McCauley, can love for someone move an individual toward radicalization? Is there any example for this regarding terrorism?

Prof. Clark McCauley: The prevalence of friends, lovers, and relatives among those recruited to terrorism has made personal relationships an important part of recent theorizing about terrorism, perhaps because it recovers the “known associates” approach to criminal investigation. As with criminal gangs, individuals are recruited to a terrorist group via personal connections with existing members. No terrorist wants to try to recruit someone who might betray the terrorists to the authorities. In practice this means recruiting from the network of friends, lovers, and family. When Della Porta asked about his motivations for going underground, a member of the Italian Red Brigades made this reply: “There are many things I cannot explain by analyzing the political situation...as far as I am concerned it was up to emotional feelings, of passions for the people I shared my life with.” The preceding two paragraphs are quoted from McCauley and Moskalenko, *Friction: How conflict radicalizes them and us*. Chapter Five describes this and other cases where love was as important as politics in joining a terrorist group.

TRAD: Professor, are lone actor terrorists a challenge to theories of radicalization? Why?

Prof. Clark McCauley: Not a challenge, because personal and group grievance, status and risk seeking, can be enough to move an individual to violent action. Though it should be added that mental health issues often play a role in lone actor terrorism. In particular, “death by cop” can seem an attractive escape from the miseries of depression.

TRAD: Is it possible to prevent radicalization to terrorism? Is it possible to de-radicalize terrorists? How?

Prof. Clark McCauley: I believe it is possible to prevent radicalization to terrorism, that is, radicalization of action. Governments should avoid policies and programs that stigmatize opposing groups or raise hate against opposing groups, should avoid over-reactions to terrorism that create new terrorists (jijitsu politics), and should recognize opponents’ grievances. Jihadist terrorists will not be prevented by denying that Western foreign policies kill Muslims (“collateral damage”) and support authoritarian Muslim leaders. It’s on CNN. Far-right terrorists will not be prevented by denying that large numbers of immigrants are changing the politics, the culture, and the ethnic balance of Western countries. It’s on Fox News. If governments would recognize terrorist grievances, the argument can turn to whether violence will help the perceived victims identified in these grievances. If not, what will? Denying terrorist grievances, which most governments try to do, is hopeless. Recognizing and addressing grievances can prevent terrorism. Is it possible to de-radicalize terrorists? Not while they are caught up in the group dynamics of a terrorist group. No more than allied leaflets in WWII brought in German defectors. In prison, some terrorists may be moved to disengagement that is, giving up armed struggle. On current evidence, however, many of these will retain radical ideas of grievance, anger, and honor.

TRAD: Thank you for answering our questions. Is there anything you would like to add?

Prof. Clark McCauley: If we remember always that terrorism is politics, we can make progress in understanding and reducing terrorism.

PROF. CLARK MCCAULEY İLE SÖYLEŞİ: HER TERÖRİST AYNI RADİKALLEŞME YOLUNU İZLEMEZ

ÖZET

Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisi (TRAD) Profesör Clark McCauley ile bir söyleşiye ev sahipliği yapmaktan memnuniyet duymaktadır. Clark McCauley, Bryn Mawr College’da Psikoloji Profesörüdür. Doktorasını 1970 yılında Pennsylvania Üniversitesinden sosyal psikoloji alanında tamamlamıştır. Araştırma alanları arasında stereotipler, grup kimliği, grup dinamikleri ve gruplar arası çatışmalar yer almaktadır. Son yıllarda yaptığı çalışmalarda etnik çatışma, soykırım ve terörizmin psikolojik temellerine odaklanmıştır. Dan Chirot ile birlikte “Why Not Kill Them All? The Logic and Prevention of Mass Political Murder” (2006); Sophia Moskalenko ile birlikte “Friction: How Conflict Radicalizes Them and Us” (2011, 2. baskı 2017) ve “Radicalization to Terrorism What Everyone Needs to Know” (2020) kitaplarının yazarıdır. Profesör Clark McCauley halen Dynamics of Asymmetric Conflict dergisinin Emeritus Kurucu Editörüdür.

Anahtar Kelimeler: Terörizm, Terörizme Yönelik Radikalleşme, Radikalleşme Çalışmaları, Şikâyetler, De-radikalizasyon.

TRAD: Öncelikle Terörizm ve Radikalleşme Araştırmaları Dergisinin (TRAD) söyleşi talebini kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Profesör, ilk sorumuz terörizmin tanımı ile ilgili olacak. Birçok devlet tanımına göre terörizm, bir devleti ya da vatandaşlarını korku yoluyla baskı altına almak için şiddet kullanımı ya da tehdididir. Siz bu tanıma katılıyor musunuz?

Prof. Clark McCauley: Hayır, katılmıyorum. Sosyal bilimlerde, bir davranışın motivasyonuna ilişkin hipotezinizi ilgili davranışın tanımı içerisine eklemek genellikle bir hata olarak kabul edilir. Görünüşe göre çok az sayıda sosyal bilimci devlette önemli pozisyonlara yükseliyor olmalı. Aksi takdirde baskı ve korkuyu terörizmin nedeni haline getiren terörizm tanımları görmezdik. Ampirik olarak teröristlerin şiddete başvurmak için pek çok motivasyonu olduğunu biliyoruz, bu motivasyonlar: aynı amaç için çalışan diğer grupları “alt etmek”, güçlü bir düşmanın savunmasız olduğunu göstermek, vatandaşların devlete olan güvenini sarsmak, adaletsizliğin faili olarak görülenlerden intikam almanın tatminini hissetmek ve yeni teröristleri harekete geçirmeye yardımcı olabilecek öfke ve aşırı tepkiyi kıskırtmak (“*jujitsu siyaseti*”- rakibin gücünü ona karşı kullanmak) şeklinde özetlenebilmektedir. Terörizmi, terörize etme arayışı olarak tanımlarsak, bu güdüler görünmez hale gelir. Savaş başka araçlarla yapılan siyaset ve terörizm de zayıfların savaşı olduğuna göre, terörizmin siyaset olduğu sonucuna varılır. Özellikle, terörizm gruplar arası çatışmanın bir taktiğidir. Burada terörizmi sivillere yönelik saldırılar olarak tanımlıyorum. Devletler

de şehirleri bombalayarak ve en uç noktada soykırım ya da siyasi cinayet olarak adlandırılan kitlesel cinayetler işleyerek teröristlik yapmaktadır. Rudolph Rummel, 20. yüzyılda devletler tarafından iki yüz milyondan fazla savaşçı olmayan kişinin öldürüldüğünü tahmin etmiştir. Teröristler, isyancılar, gerillalar ve diğer devlet dışı gruplar için yaptığı tahmin ise sadece 500.000'dir. Kısacası, hem devletler hem de devletin düşmanları terörizmi kullanmaktadır, ancak devletler daha fazla sivil öldürmektedir. Terörizmi gruplar arası çatışmanın bir taktiği olarak görmenin sonucu, terörizmi anlamının her iki tarafı, hem devleti hem de düşmanlarını incelemeyi gerektirmektedir. Anlaşılması gereken, gruplar arası çatışmanın yörüngesidir; zaman içindeki eylem ve tepkilerin yörüngesidir. Bu bakış açısı, terörist saldırılara ilişkin veri setleri kadar hükümetin terörizme verdiği tepkilere ilişkin veri setleri olduğunda gerçekleşecektir.

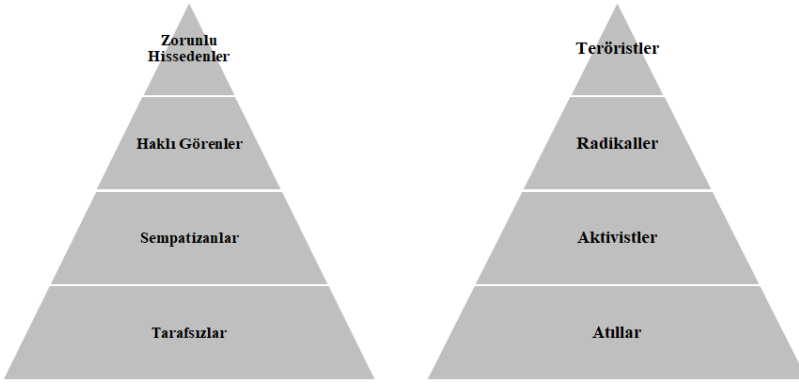
TRAD: Profesör, 1980'lerden bu yana terörizm psikolojisi üzerine yayınlar yapan ve dersler veren, terörizme odaklanan ilk psikologlardan birisi olduğunuzu biliyoruz. Bu bağlamda, “Radikalleşmeden Terörizme Herkesin Bilmesi Gerekenler (2020)” adlı kitabınızda siz ve Dr. Sophia Moskalenko radikalleşmenin ne anlama geldiğini anlatıyorsunuz. Okuyucularımıza terörizm bağlamında radikalleşmeyi tanımlayabilir misiniz? Sizin için aktivistler ve radikaller arasındaki fark nedir? Radikalleşme her zaman terörizme yol açar mı, açmaz mı?

Prof. Clark McCauley: Sophia Moskalenko ve ben radikalleşmeyi, “gruplar arası çatışmanın taraflarından birisine, fikirler veya eylemler ya da her ikisi yoluyla verilen desteğin artması olarak” tanımlıyoruz. Aktivistler, siyasal bir amaç için yasal ve şiddet içermeyen eylemlerde bulunan kişilerdir. Radikaller ise, yasadışı eylemlerin en uç noktası olan terörizm de dâhil olmak üzere, siyasal bir amaç için yasadışı eylemlerde bulunanlardır. Hayır, radikalleşme her zaman terörizme yol açmaz. Fikirlerin radikalleşmesi yaygındır, eylemin radikalleşmesi nadirdir, terörizm ise çok nadirdir.

TRAD: Prof. McCauley, bireyleri terörizme yönlendiren siyasal radikalleşmenin ne olduğunu anlamak için lütfen bize “iki piramit modelinizi” açıklayabilir misiniz?

Prof. Clark McCauley: Sophia Moskalenko ve ben fikirlerin radikalleşmesini anlamının eylemin radikalleşmesini anlamaktan farklı bir sorun olduğuna inanıyoruz. Fikirlerin radikalleşmesini; tabanı siyasal olan bir davaya karşı tarafsız olanlar, bir üst seviyesi siyasal bir davaya sempati

duyan ancak bu dava için şiddeti onaylamayanlar, bir üst seviyesi bu dava için şiddeti haklı görenler ve en tepesi de bu dava için savaşmayı kişisel bir zorunluluk hissedenlerden oluşan bir piramit olarak temsil ediyoruz. Eylemin radikalleşmesini ise; tabanı siyasi olarak atıl olanlardan, bir üst seviyesi aktivistlerden, bir üst seviyesi radikallerden ve en tepesi teröristlerden oluşan bir piramit olarak temsil ediyoruz. Genel olarak, her iki piramidin üst seviyelerinde daha az sayıda kişi olmasını bekliyoruz. Piramitlerin seviyeleri, bir üst seviyeye geçmek için her bir seviyenin geçilmesi gereken bir merdiven modeli değildir. Bireyler hem radikalleşme hem de de-radikalizasyon olmak üzere her iki yönde de seviyeleri atlayabilirler.

Fikirlerin Radikalleşmesi Piramiti

Eylemlerin Radikalleşmesi Piramiti

TRAD: Prof. McCauley, her terörist aynı radikalleşme yolunu mu izliyor?

Prof. Clark McCauley: Hayır, iki farklı teröristin terörizme giden aynı yola ya da yörüngeye sahip olmadığını söylemek daha doğru olur. Sophia Moskalenko ve ben on iki radikalleşme mekanizması belirledik. Bu mekanizmalar arasında bireysel düzeyde; bireysel şikâyet, grup şikâyeti, kaygan yokuş (şiddete doğru kademeli adımlar), hâlihazırda terörist bir grubun parçası olan birine âşık olma, statü ve risk arayışı, bireyi yeni arkadaşlara ve yeni fikirlere açan sosyal bağın çözülmesi mekanizmaları bulunmaktadır. Grup düzeyinde radikalleşme mekanizmaları arasında ise, benzer düşünen gruplarda aşırılık kayması (grupların kutuplaşması) ve gruplar arası çatışmada üç tür grup radikalleşmesi yer alır: devlet gücüyle rekabet, grubun daha az bağlı üyelerinin uzaklaşmasına yol açar (yoğunlaşma), aynı destek tabanı için başka bir radikal grupla rekabet

(dışlama) ve statü için grup içi rekabet (parçalanma). Bu mekanizmaların gücünün bir çarpanı da grup izolasyonudur: grup üyelerinin başvuracakları başka kimse ve alternatif grup standartları olmadığı ölçüde uyum ve grup normlarının gücü artar. Radikalleşmenin kitlesel düzeydeki mekanizmaları arasında, düşmanın doğası gereği kötü ve tehdit edici olduğu görüşünün geniş halk kitleleri tarafından kabul edilmesi (nefret), bir kişinin kendini feda etmesiyle kanaat ve eylemin harekete geçirilmesi (“şehitlik”) ve devletin terörist saldırıya aşırı tepki vermesiyle terörizme yeni desteğin harekete geçirilmesi (jujitsu politikası) yer almaktadır. Mekanizmaların sayısı ve sıralaması bireyler arasında farklılık gösterir, dolayısıyla birçok terörist olma yolu veya terörist profili vardır. Bireysel ve grup düzeyindeki mekanizmaların eyleme yönelik radikalleşme mekanizmaları olduğunu, kitlesel düzeydeki mekanizmaların ise eyleme yönelik bireysel ve grup radikalleşmesinin yanı sıra kamuoyunun radikalleşmesini de ürettiğini fark etmek önemlidir.

TRAD: Bu konularda çalışmaya başladığınızdan bu yana terörizme yönelik radikalleşme çalışmalarının olumlu yönde ilerleme kaydettiğine inanıyor musunuz? Radikalleşme üzerine kimler çalışıyor? Radikalleşmeyi incelemek için kullanılan yöntemlerden bazıları nelerdir?

Prof. Clark McCauley: Evet, ilerleme görüyorum. Kendi düşüncelerimden örnekler verebilirim. Eskiden radikalleşmeyi tabanda siyasi olarak tarafsız olanlardan tepede terörist olanlara kadar uzanan tek bir piramit olarak düşünürdüm. Şimdi ise fikirlerin radikalleşmesi ile eylemlerin radikalleşmesini iki piramitli bir modelde birbirinden ayırıyorum. Eskiden radikal fikirler hakkında ideoloji ve anlatı terimleriyle konuşurdum. Artık ideoloji ve anlatının net bir tanımına veya ölçüsüne sahip olmadığımızın farkındayım. Radikal fikirleri teşhis, öngörü ve motivasyonel eylem çerçeveleri açısından düşünmemiz gerektiğini savunuyorum. *Teşhis*, bir sorunu veya adaletsizliği, kimin veya neyin suçlanacağını tanımlar. *Öngörü*, soruna önerilen bir çözüm, işleri düzeltmek için yapılması gerekenlerdir. *Motivasyonel eylem* ise harekete geçmek için kimin kendini sorumlu hissetmesi gerektiğini tanımlar. Buna harekete geçmenin ödülleri ve başarılı bir eylemle ulaşılabilecek büyük bir dünya vizyonu da dâhildir. Bu çerçeveler, ampirik ölçümlere kolayca yol açan nispeten açık anlamlara sahiptir. Normal insanların terörizme, yani sivilleri öldürmeye nasıl geçebildikleriyle ilgilenen herkesin radikalleşme üzerine çalıştığına inanıyorum. Anketler ve kamuoyu yoklamaları terörizme yönelik kitlesel desteği incelemektedir. Vaka geçmişleri terörizme giden bireysel yolları inceler. Teröristlerin aynı

amaç için şiddet kullanmayan aktivistlerle karşılaştırılması, terörizmi incelemenin en açıklayıcı yollarından birisidir. Bu karşılaştırma, rakip prognostik çerçevelerin önemini vurgular: aktivistler ve teröristler genellikle bir teşhis çerçevesini paylaşırlar ancak adaletsizliğe nasıl yanıt verecekleri konusunda farklılık gösterirler. Aktivistler şiddeti ahlaksız ya da etkisiz olarak görürken, teröristler şiddeti ahlaki olarak haklı ve gerekli görmektedir.

TRAD: Radikalleşme üzerine yapılan araştırmaların devletlerin terörle mücadelesine yardımcı olduğuna inanıyor musunuz?

Prof. Clark McCauley: Devletler için biraz yardımcı oluyor, evet. Araştırmalar, terörizmin psikopatolojinin bir ifadesi olduğuna dair ilk açıklamaların yanlış olduğunu gösterdi, böylece devletler delileri aramaktan vazgeçebilir. Bana göre devletler jujitsu politikalarını yeterince ciddiye almadılar. Yani, devletler terörle mücadele programları ve politikalarıyla yeni teröristler yaratma konusunda yeterince endişeli değiller (örneğin İsrail'in 7 Ekim 2023 tarihli Hamas saldırısına tepkisi gibi). Kamuoyu burada önemlidir. Teröristlere sempati duyan kamuoyu ne kadar büyük olursa, bireyler de terörizme yönelerek kahraman olmaya çalışacaktır.

TRAD: Profesör, kişisel ve siyasi mağduriyetler bireyi şiddete itebilir mi? Nasıl?

Prof. Clark McCauley: Bir hükümet bana veya sevdiklerime zarar verirse (kişisel şikâyet), öfkem beni intikam için şiddete itebilir. Şiddet risklidir ve genellikle benim ve sevdiklerim için durumu daha da kötüleştirir, ancak öfke bana bunu unutturabilir. Bir hükümet önemseyemediğim bir gruba zarar verirse (siyasi şikâyet), grubun bir üyesi olmasam bile, öfke ve ahlaki öfkem beni intikam, adalet veya adaletsizliği yapanlara bir ders vermek için şiddete itebilir.

TRAD: Profesör, internet ve özellikle sosyal medya radikalleşmeyi ve terörizmi teşvik ediyor mu? Gençleri çevrimiçi radikalleşmeden korumanın bir yolu var mı?

Prof. Clark McCauley: Fikirlerin radikalleşmesinden mi yoksa eylemlerin radikalleşmesinden mi bahsediyoruz? Fikirlerin radikalleşmesiyle başlayalım. Sosyal medya benzer fikirlere sahip bireylerin etkileşimini teşvik etmektedir. Benzer düşünen insanların etkileşiminin, ortak fikirlerin daha aşırı versiyonlarını üretebileceğini biliyoruz. Bu, *grup kutuplaşması* veya *grubun aşırılığa kayması* olarak incelenen olgudur. Dolayısıyla sosyal

medyadaki etkileşimlerin fikirlerin radikalleşmesini teşvik etmesi muhtemel görünüyor. Ancak grup kutuplaşması araştırması çoğunlukla yüz yüze gruplarda gerçekleştirilmiştir, bu nedenle internet gruplarının aynı grup kutuplaşmasını gösterip göstermeyeceği, daha fazla mı yoksa daha az mı göstereceği net değildir. Sosyal medyanın siyasi gücünden şüphe duymak için bir neden de *Pew Research*’ün ABD’deki sosyal medya kullanıcılarının çoğunun siyasi ya da sosyal konular hakkında hiçbir zaman (yüzde 40) ya da nadiren (yüzde 30) paylaşım yapmadığını ortaya koymasındır (<https://www.pewresearch.org/short-reads/2021/05/04/70-of-u-s-social-media-users-never-or-rarely-post-or-share-about-political-social-issues/>).

Sosyal medya sitelerinin, siyasal aktivistlerin ve radikallerin yuvası olduğu fikri yanlıştır - en azından ABD’de. “Üretken paylaşımcılardan” oluşan bir azınlığın “pusuda bekleyen” çoğunluğu daha radikal fikirlere yönlendirip yönlendiremeyeceği ya da hangi koşullar altında yönlendirebileceği henüz belli değildir. Siyasal eylem için bireylerin yüz yüze gruplar halinde bir araya gelmesi gerekir. Hiç kimse tek başına yürüyüşe çıkmaz, miting yapmaz ya da pankart taşımaz. Çok az kişi tek başına siyasal şiddete başvurur; yalnız hareket eden teröristler nadirdir ve genellikle depresyon ve diğer ruh sağlığı sorunlarından mustarıptır. Sosyal medya siteleri, sosyal medya katılımcıları arasında güven yüksek ise koordinasyon sorunlarını - nerede ve ne zaman buluşulacağı, ne getirileceği - çözebilir. Benzer düşünen bireyler sosyal medyada bir araya gelebilir ancak ciddi siyasal eylem için gereken güveni geliştirmek için genellikle yüz yüze görüşmeleri gerekecektir. Gençleri çevrimiçi radikalleşmeden korumak mümkün mü? Bundan şüpheliyim. Çin, internetini Amerikalılara müdahaleci ve otoriter görünecek şekilde kontrol etmeye çalışıyor, ancak genç Çinliler hala şikayetlerini ifade etmenin yollarını buluyor (<https://icsin.org/blogs/2023/10/10/internet-censorship-in-china-the-struggle-to-swat-flies-away-2/>).

TRAD: Prof. McCauley, birine duyulan sevgi bir bireyi radikalleşmeye itebilir mi? Bunun terörizmle ilgili bir örneği var mı?

Prof. Clark McCauley: Terörizme katılanlar arasında arkadaşların, sevgililerin ve akrabaların yaygınlığı, belki de ceza soruşturmasına “bilinen ortaklar” yaklaşımını geri getirdiği için, kişisel ilişkileri terörizmle ilgili son teorileştirmenin önemli bir parçası haline getirmiştir. Suç çetelerinde olduğu gibi, bireyler mevcut üyelerle kişisel bağlantılar yoluyla bir terörist gruba dâhil edilirler. Hiçbir terörist, yetkililere ihanet edebilecek birini örgüte

katmaya çalışmak istemez. Pratikte bu, arkadaş, sevgili ve aile açısından adam devşirmek anlamına gelir. Della Porta yeraltına inme motivasyonlarını sorduğunda, İtalyan Kızıl Tugaylarının bir üyesi şu yanıtı vermişti: “Siyasi durumu analiz ederek açıklayamayacağım pek çok şey var... Bana kalırsa bu, duygusal hislere, hayatımı paylaştığım insanlara duyduğum tutkuya bağlıydı.” Önceki iki paragraf McCauley ve Moskalenko, *Friction*’dan alıntılanmıştır: *Çatışma onları ve bizi nasıl radikalleştiriyor?* Beşinci Bölüm bu ve sevginin bir terörist gruba katılmada siyaset kadar önemli olduğu diğer vakaları anlatmaktadır.

TRAD: Yalnız aktör teröristler radikalleşme teorilerine bir meydan okuma mıdır? Neden?

Prof. Clark McCauley: Zor değil, çünkü kişisel ve grup şikâyetleri, statü ve risk arayışı, bir bireyi şiddet eylemine itmek için yeterli olabilir. Yine de ruh sağlığı sorunlarının yalnız aktör terörizminde sıklıkla rol oynadığını da eklemek gerekir. Özellikle de “polis tarafından öldürülmek” depresyonun yarattığı sıkıntılardan kaçmak için cazip bir yol gibi görünebilir.

TRAD: Terörizme yönelik radikalleşmeyi önlemek mümkün mü? Teröristleri radikalleşmeden arındırmak mümkün mü? Nasıl?

Prof. Clark McCauley: Terörizme yönelik radikalleşmeyi, yani eylemin radikalleşmesini önlemenin mümkün olduğuna inanıyorum. Hükümetler karşıt grupları damgalayan ya da karşıt gruplara karşı nefret uyandıran politika ve programlardan kaçınmalı, yeni teröristler yaratan terörizme aşırı tepkilerden (jijitsu politikaları) kaçınmalı ve muhaliflerin mağduriyetlerini tanımalıdır. Cihatçı teröristler, Batılı dış politikaların Müslümanları öldürdüğünü (“tali hasar”) ve otoriter Müslüman liderleri desteklediğini inkâr ederek engellenemeyecektir. CNN’de bunları görüyoruz. Aşırı sağcı teröristler, çok sayıda göçmenin Batı ülkelerinin siyasetini, kültürünü ve etnik dengesini değiştirdiğini inkâr ederek engellenemeyecektir. Fox News’de de bunları görüyoruz. Eğer hükümetler teröristlerin şikâyetlerini tanırlarsa, tartışma şiddetin bu şikâyetlerde tanımlanan kurbanlara yardımcı olup olmayacağına dönebilir. Eğer etmeyecekse, ne edecek? Çoğu hükümetin yapmaya çalıştığı gibi teröristlerin şikâyetlerini inkâr etmek umutsuzdur. Şikâyetlerin tanınması ve ele alınması terörizmi önleyebilir. Teröristleri radikalleşmeden arındırmak mümkün mü? Terörist bir grubun grup dinamikleri içindeyken mümkün değil. İkinci Dünya Savaşında müttefik broşürlerinin Alman sığınmacıları getirdiğinden daha fazla değil. Hapishanede bazı teröristler ayrılmaya, yani silahlı mücadeleyi bırakmaya

yönlendirilebilir. Ancak mevcut kanıtlara göre, bunların birçoğu radikal kin, öfke ve onur fikirlerini muhafaza edecektir.

TRAD: Sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ederiz. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Prof. Clark McCauley: Terörizmin siyasi olduğunu her zaman hatırlarsak, terörizmi anlama ve azaltma konusunda ilerleme kaydedebiliriz.